

Arrest

nr. 180 708 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Albanese nationaliteit, werd op 11 juli 2016 op heterdaad betrapt toen hij samen met 4 andere Albanese onderdanen op onbekende wijze binnengedrongen waren op de terreinen van het Havenbedrijf te Zeebrugge, alwaar zij zich, d.m.v. insnijding in het dak van een trailer zich toegang tot die trailer hadden verschaft om op illegale wijze te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Hij maakt het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole n.a.v. illegaal verblijf.

1.2. Hij werd op 11 juli 2016, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Hij besloot af te zien van de mogelijkheid tot indiening van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.3. Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

*naam: D. (...)
voornaam: K. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: T., M. (...)
nationaliteit: Albanië*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming en illegale grensoverschrijding.
PV nr BG.55.FO.003540/2016 van de politie van SPN Zeebrugge*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare (orde) te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.4. Er werd op 12 juli 2016 een fit-to-fly opgesteld. Verzoeker gaf die dag eveneens te kennen zo snel mogelijk terug naar zijn land van herkomst te willen keren en geen gebruik te maken van de beroepsmogelijkheid conform artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen tegen de bijlage 13septies van 11 juli 2016.

1.5. Hij werd op 25 juli 2016 naar Albanië gerepatrieerd. Hij is zonder verzet vertrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;

•SCHENDING VAN ART. 1 TOT EN MET 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EN ART. 149 GW;

•SCHENDING VAN ART. 6 §2 J. 8 EVRM;

- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL EN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: (...). Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden in bepaalde gevallen. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. De verwerende partij moet dus staven waarom zij een bepaald inreisverbod oplegt. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum. Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden. Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: (...). Daarbij dient opgemerkt te worden dat een afdoende motivering in het kader van deze discretionaire bevoegdheid en art. 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zal inhouden dat het bestuur zich op de juiste feitelijke en juridische gegevens steunt en dat deze uit de bestreden beslissing zelf dienen te blijken (RvS 25 november 2014, nr. 229.301). Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. (...) Uit art. 74/11 Vw. volgt aldus expliciet dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier om de termijn voor het inreisverbod te verantwoorden. Deze specifieke omstandigheden beperken zich geenszins tot de hogere rechtsnormen maar gaan over de individuele eigenheden van elk dossier. Deze dienen uit de bestreden beslissing zelf te blijken en dienen ook feitelijk en juridisch juist te zijn (RvS 25 november 2014, nr. 229.301). «Zoals de verzoekers terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval". In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen omdat zulks de vermelding van de motieven van de motieven zou uitmaken. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling zelf, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, kan de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval niet worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan worden ingezien waarom het feit dat aan alle gezinsleden een inreisverbod wordt opgelegd, een verantwoording zou vormen om zonder nadere motivering de maximumtermijn op te leggen.» (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, nochtans kon verweerster daarvan kennis hebben, of diende zij daarvan kennis te hebben gezien zij daartoe de nodige onderzoeken dient te voeren en verzoeker dient te horen voor het nemen van een beslissing indien blijkt dat zij niet van de specifieke omstandigheden op de hoogte is. Zo heeft verzoeker nog familie in Italië terwijl de bestreden beslissing gevolgen heeft niet enkel voor België maar voor het grondgebied van de Schengenstaten waaronder Italië. Elke persoonlijke motivering ontbreekt in de bestreden beslissing. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272) (zo wordt verzoeker onder meer het recht ontnomen om gedurende drie lange jaren bezoek te brengen aan zijn familie hetgeen art. 8 EVRM in het gedrang brengt). Overigens dient vastgesteld te worden dat de standaardmotivering die, in schending van art. 74/11 Vw., werd toegepast, geen motivering bevat die afdoende is in de zin dat deze gesteund is op de juiste juridische en feitelijke gegevens die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken (A. Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Zo wordt in de standaardmotivering die van toepassing is op de duur van het inreisverbod louter gewezen op het belang van de immigratiecontrole en het feit dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven.

Er mag worden verwacht van een zorgvuldige overheid dat zij zich voor determinerende motieven die aan de basis liggen van het opleggen van een inreisverbod van de maximumduur van maar liefst drie

jaar steunt op juiste gegevens. Zoals gesteld is verzoeker van Albanese nationaliteit en is hij niet visumplichtig zodoende dat het op geen enkele manier voor verzoeker duidelijk is, nu hij drie maand rechtsgeldig in ons land mag verblijven, op welke manier of en hoe hij "niet getwijfeld zou hebben om illegaal in ons land te verblijven." Daarenboven blijkt uit deze motivering ook geenszins waarom in elk geval de maximumduur van drie jaar proportioneel wordt geacht nu er enerzijds geen gegevens voorhanden zijn die ertoe konden besluiten dat verzoeker "niet getwijfeld heeft illegaal op ons grondgebied te verblijven" en anderzijds het ook een belangrijk principe in ons rechtssysteem is dat wat betreft het feit dat verzoeker een (poging) tot inklimming wordt verweten, hij nog niet werd veroordeeld en dan ook onschuldig moet geacht worden tot het tegendeel.

De bestreden beslissing maakt op het vlak van de motivering voor de duur van het inreisverbod dat ook geenszins duidelijk voor verzoeker waarom er gesteld wordt dat verzoeker hierdoor de openbare orde reeds heeft geschaad nu nog op geen enkele manier is veroordeeld. Het vermoeden van onschuld dient te worden gerespecteerd (art. 6 §2 EVRM);

Dat de bestreden beslissing dan ook problematisch is nu het enerzijds foutief is (minstens niet gesteund op gegevens die kunnen blijken) te stellen dat er sprake zou zijn van illegaal verblijf op ons grondgebied en anderzijds er op geen enkele manier duidelijk wordt, gelet op het vermoeden van onschuld en het feit dat verzoeker nog niet is veroordeeld, waarom er volgens verweerster sprake zou zijn van het feit dat verzoeker de openbare orde reeds zou hebben geschaad. "Dit lijkt ook het determinerend motief in de bestreden beslissing te zijn nu volgens de uitreisstempel in het paspoort van de verzoeker hij Albanië heeft verlaten op 5 oktober 2015, zodat de vraag zich stelt of hij illegaal in het land verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en in welke mate hij een "officieel" adres kan hebben indien hij enkel op vakantie was. Hieromtrent geeft het administratief dossier evenmin uitsluitsel. Ook artikel 74/11 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, waaronder de verdenking van een precies omschreven misdrijf, het nagaan wanneer verzoeker is toegekomen en of hij kan geacht zijn illegaal te verblijven gelet op de tijdsduur van het verblijf. Het geven van een inreisverbod heeft ernstige implicaties en van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris mag verwacht worden, indien een inreisverbod wordt gegeven omwille van een aanhoudingsmandaat de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd en hij precies motiveert omwille van welk misdrijf betrokkene werd aangehouden, te meer nu een veroordeling nog dient te volgen (...). Het kan dan ook bijna niet anders dan dat dit zijn invloed heeft in de belangenafweging van de betrokkene tegenover de belangen van de Staat. De materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is geschonden. " (RvV 4 maart 2016, nr. 163 508). Dat het zich steunen op de correcte gegevens (alsook het concretiseren van deze) inherent is aan de plicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden ex. art. 74/11 Vw.: (...). Het is in dezelfde zin voor verzoeker allerm minst duidelijk waarom de maximumtermijn van drie jaar in zijn geval proportioneel wordt geacht nu er niet kan gesteld worden dat verzoeker "niet heeft getwijfeld illegaal te verblijven" en anderzijds er allerm minst sprake kan zijn van het feit dat verzoeker de openbare orde reeds zou hebben geschaad nu verzoeker nog op geen enkele manier is veroordeeld. Verzoeker is van oordeel dat indien de juiste gegevens en de specifieke omstandigheden wel in rekening werden gebracht (minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing of, hoe en op welke manier deze dan wel in rekening zouden zijn gebracht) dit een invloed kon hebben gehad en desgevallend een andere beslissing tot gevolg kon hebben gehad. Het inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar is dan ook niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd."

2.2. Waar verzoeker verwijst naar artikel 149 van de Grondwet volstaat de vaststelling dat dit artikel niet toepasselijk is op administratieve beslissingen. Deze verwijzing kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen

uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu wordt verzoeker, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dienaangaande wordt gemotiveerd als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming en illegale grensoverschrijding. PV nr BG.55.FO.003540/2016 van de politie van SPN Zeebrugge. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België. Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare (orde) te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is opgelegd, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men*

rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

De Raad stelt daarnaast ook vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat gedeeltelijk werd omgezet in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (zie in deze zin ook HvJ 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N., pt. 64).

Deze richtlijnen van het Hof kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek voor wat betreft het opleggen en het motiveren van de duur van het inreisverbod op basis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet daar deze bepaling de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof legt uit dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

In dit arrest wordt uitgelegd dat in geval van een illegaal verblijvende vreemdeling die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het Hof meent dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn per geval dient te worden beoordeeld *“teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en dat een lidstaat, wanneer zij zich daarbij steunt “op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, (...) voorbij (gaat) aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde (...).*

Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.” (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, §§ 50, 52 en 57).

Op 11 juli 2016 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, genomen onder een bijlage 13septies. Verzoeker werd geen termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten, reden waarom een beslissing genomen werd waarbij hem een inreisverbod werd opgelegd, conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening gehouden is met zijn specifieke omstandigheden. In de beslissing wordt immers verwezen naar het PV met nr. BG.55.FO.003540/2016, waaruit omtrent de verklaring van verzoeker het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene is samen met 4 andere Albanese onderdanen op onbekend wijze binnengedrongen op de terreinen van het havenbedrijf P & O te Zeebrugge. Door middel van een insnijding in het dak van de trailer hebben zij zich toegang verschaft tot de trailer om op deze illegale wijze te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk.”*

Verzoeker betwist niet op heterdaad betrapt te zijn voor inklimming. Het gegeven dat hij hiervoor nog niet werd veroordeeld, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat

de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Nu uit voorgaande bespreking volgt dat het motief dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor inklimming wettig en determinerend is en derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat hij de openbare orde heeft geschaad, is de vermelding van de illegale grensoverschrijding in de bestreden beslissing overtuigend. Het gegeven dat verzoeker al dan niet is vrijgesteld van de visumplicht doet niets af aan deze vaststelling.

Het betoog van verzoeker dat hij nog familie heeft in Italië is niet meer dan een loutere bewering nu hij hiervan niet eens een begin van bewijs bijbrengt. Verzoeker maakt een schending van artikelen 6 en 8 EVRM niet aannemelijk.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Hij toont evenmin aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing en dat ze niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van artikelen 6 en 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC